

Steiner Zsigmond

Ez az apám az Erzsébet téri boltban, ahol boltvezető volt. Éppen egy szőnyeget becsül fel.

Apám, Steiner Zsigmond (Zsiga) 1884-ben született. Kereskedősegéd volt, szőnyeggel és kárpitoskellék-dolgokkal foglalkozott. A Neumayer Fülöp és Fiai nevű cégnél dolgozott, az Erzsébet tér és a mostani Károly körút sarkán volt az üzlet. Amikor az tönkrement, átment a Bálvány utcába, egy szőnyegüzletbe, ott dolgozott. Az apám később valószínűleg kiképezte magát, mert szőnyeg-dolgokban törvénytudós szakértő is lett, tehát perzsaszőnyegek értékbecslését végezte.

Az apám dolgozott, és hazajárt ebédelni, és minden délután lefeküdt egy fél órára, és utána visszament. Tudom, hogy ha megjelent a kapualjban, akkor mindig egyet köhögött, és ez volt a jel, hogy a Rózsának [azaz a feleségének] az asztalra kellett tenni a levest. Ez maradt meg bennem. Az Edison Kávéházba járt, ami az Aradi utca sarkán volt, és ott volt rendszeresen, de csak vasárnap. És a körúton, a Kotányi paprikaházban, ahol volt az üzlet is, ott volt egy klub, és oda is járt néha vasárnaponként. Ott ultizott.

Apám erős dohányos volt. Egyszer még nikotinmérgezést is kapott. Erről van egy história. Én nagyon szerettem korcsolyázni, és akkor nem volt jég, csak a nagyjégen, a Városligetben. Emlékszem, hogy 3 pengő 20 fillér volt egy belépő vasárnap délután. És én nyígtam, hogy én el akarok oda menni. És hát nem volt pénz. Mondtam, gyalog megyek, gyalog jövök. És akkor az apám azt mondta: na jó, menjél, ha olyan nagyon akarsz, és adott 3 pengő 20 fillért. S akkor észrevettem, hogy azon a héten nem dohányzott. A dohánypénzét adta oda nekem. Soha az életemben többet tőle nem kértem pénzt. Nem éheztünk vagy ilyesmi, de nagyon-nagyon keményen ki volt számolva a havi pénz. Iskoláskoromban kaptam zsebpénzt, de inkább úgy dugikat. Nem egy fixet, valamit. Mindig, ami kellett, azt megkaptam.

Az első világháborúban az apámat elvitték katonának, Kisbéren volt három évet. Voltunk látogatni az anyámmal, lementünk vonattal Kisbérre, és meglátogattuk. Tartalékos volt. Azt hiszem, tizedesi rangot kapott. Kisbérben lovak voltak, és ő ottan valamit ügyködött. Ezt onnan is tudom, mert az egyik tisztjével, aki hadnagy vagy főhadnagy volt, később még tartottuk is a kapcsolatot. Nagyon helyes ember volt.

Amikor a háború után a munkaszolgálatból hazatértem, a házmester elmesélte, hogy mi történt a családommal. Az apámról tudta, hogy a nyilasok összeszedték még a Lovag utcában, mégpedig úgy, hogy volt egy razziaféle, és az apám elkezdett pökhendiskedni. És annak ellenére, hogy a hatvan éven felülieket vitték el, és ő még nem volt hatvan éves, de mert ilyen szemtelen volt meg pökhendi, a nyilasok betették a sorba, és papucsban elvitték. Az apámnak sérve volt, és egy szemtanú, aki együtt volt az apámmal, mondta, hogy rettentő rosszul tudott menni, de Vácig elment Budapestről, és Vácról már nem tudott továbbmenni. Aki kiállt a sorból, azt lelőtték. Ő nem akart továbbmenni, és amikor jöttek oda, nekiment ezeknek, elkezdett hadakozni, és agyonverték.